փափագով ամառանոցը շինէր էր: Եւ հիմա նորա սեմոց վրայ իրեն սպասող Վահրիճի կերպարանքը կը տեսնէր:

Ամէն բան կը ծիծաղէր բլուրին վրայ, ծառերը ծաղկած էին, մանուշակ իր քաղցր հոտը կ'արձակէր, կանաչը գարնան աւետաբեր կը ծածկէր շրջակայքը, բայց Գուրգէն առանց իւր միտքը յայտնելու, սրտին հառաչանոք կերղնուր թէ անգամ մ'էլ չպիտի դառնար, ոչ այղ շէնքը եւ ոչ այդ բնութեան գեղեցկութիւնը տեսնելու: